

Læge
Lars Blichfeldt Møller
Vesterbrogade 55-A, 1.
1620 København V

København 03.01.2005

Folketingets Sundhedsudvalg
Christiansborg
1218 København K

Jeg er vikar for en praktiserende læge på Vesterbro og skriver i anledning af den forestående revision af psykiatriloven. I december 2004 var der på TV2 en udsendelse om en skizofren mand, som havde en lang historie med udbrud af psykoser, fordi han ikke tog sin anti-psykotiske medicin.

Dette førte til adskillelige tilfælde af trusler mod sagesløse. Han endte med at true nogle togpassagerer med et våben og måtte nedkæmpes af politiet. Herefter fik han (endelig) en behandlingsdom og kunne tvangsmedicineres. Dette medførte, at han fik sygdomsindsigt, blev velfungerende og overvejede at tage en uddannelse.

Jeg ser gang på gang som læge den samme problemstilling. Skizofrene udskrives til ambulans behandling og holder op med at tage deres medicin. Herefter kan man ikke indlægge dem med tvang, før de bliver så dårlige, at psykiatrilovens kriterier for tvangsindlæggelse er opfyldte. Dette kan gentage sig igen og igen - jvf. den ovenstående historie.

Det har svære konsekvenser for de skizofrene, som i forvejen må kæmpe mod samfundets manglende forståelse for psykiske lidelser foruden alle de andre problemer, som denne sygdom medfører.

Jeg mener ikke, at der kan være nogen tvivl om, at der er tale om omsorgssvigt når man ikke behandler disse mennesker - også selvom det umiddelbart er imod deres vilje. De fleste skizofrene kan ikke tage vare på sig selv, når det gælder medicinsk behandling, og det er på tide, at samfundet indser dette og følger vores nabolande, når det gælder medicinering efter indlæggelse - f.eks. som en del af de lovpligtige behandlingsplaner, der allerede nu udarbejdes ved udskrivelse.

Et eksempel fra min private hverdag illustrerer også problemstillingen. En skizofren mand i den ejendom jeg bor i var tydeligvis psykotisk og svært sjæleligt forpint, og efter at have truet nogle beboere i opgangen tog jeg kontakt til Københavns Politi for at bede dem tage affære. De vurderede imidlertid, at den pågældendes trusler ikke nødvendiggjorde politimæssig indgriben og en betjent i ekspeditionen på Station City udtrykte det på denne måde: "Nogle gange skal de jo slå nogen ihjel, før vi kan gøre noget".

Det er jo en dybt rystende besked af få i et civiliseret samfund, men selvfølgelig også hos politiet udtryk for en afmagt overfor en problemstilling, som man åbenbart kender alt for godt.

Jeg håber man vil gøre noget ved dette i forbindelse med revisionen af psykiatriloven. Jeg ser det som et stort samfundsmæssigt problem.

Med venlig hilsen

Lars Møller